

fornøjelig Levning fra den Periode, en meget interessant Levning. Det er mig en stor Glæde, at den højtærede Konseilspræsident er kommen her ind i Tinget for at føre Diskussionen, thi jeg tror, at den derved vil faa mere Liv og Indhold, end naar man skal diskutere med den højtærede Forsvarsminister. Men jeg kan ikke nægte, at det tillige synes mig at være noget trist, naar den højtærede Konseilspræsident traadte ind i Tinget ligesom den sidste af de 5 Førere, hvis Billede har hængt i saa mangt et Hjem her i Danmark, at den højtærede Konseilspræsident saa kommer her for at nedbryde, hvad han i sin Manddomstid byggede op, for at tilintetgøre den Gerning, som han har udført i Danmarks politiske Liv i sine bedste Aar — trist, ikke blot for de Følgers Skyld, det har i Øjeblikket, men ogsaa, fordi det kaster et underligt Lys over disse Kampaarenes Karakter. Disse Kampaar ere for overmaade mange af os en stolt Tid, en Tid, som vi se tilbage paa som paa en Bedrifternes Tid. For de yngre hviler der en særegen Glans over disse Aar. Men hvorledes brydes det ikke ned, naar vi se en Mand komme fra den Tid og pludselig springe over til det modsatte Standpunkt af det, han den Gang indtog! Hvilket Indtryk giver det ikke af, at Højre dog havde nogen Ret, naar det paastod, at det var Rummel og Blændværkalt, hvad Venstresagde den Gang. (Modsigelse). Jeg siger nogen Ret. Det ærede Medlem, der afbryder mig, synes at være glad derved, men jeg føjer til, at helt Ret havde Højre alligevel ikke. For det første var der Førere, som siden ikke er gaaet noget Skridt tilbage, og for det andet var der i de brede Lag af Befolkningen en Overbevisning og alvorlig Tilslutning til Venstres Kamp den Gang, som nok skal vise sig at holde gennem Tiderne og blive det solide Grundlag, hvorpaa vi kunne bygge vor Politik op og skabe en ny Venstrepolitik herhjemme.

Imidlertid, efter at den højtærede Konseilspræsident saaledes havde henvist Fortiden til Arkæologien, prøvede han alligevel paa at paavise, at det var uberegtiget, naar vi sammenlignede, hvad der i dette Øjeblik foretages, med de Handlinger, der foretoges i Ministeriet Estrups Dage. Det synes mig ikke, at han var heldig dermed. Det Forslag, som nu gennemføres, betyder med Hensyn til Københavns Søbefæstning en Fortsættelse af det, der skete i Provisorierne Tider. Til Midelgrundsfortet føjes nu Saltholmsflakfortet og andre Forter, og det betyder

med Hensyn til Landbefæstningen i de kommende 12 Aar Bevarelsen af de gamle Værker og Tilføjelse af nye Kystforter, hvis store Betydning for Københavns Landbefæstning det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (V. H. O. Madsen), tror jeg det var, i Gaar udviklede for Tinget. Nu forkynder ganske vist den højtærede Konseilspræsident, at Kærnepunktet i denne Ordning er det, at Københavns Landbefæstning nedlægges. Det er lidt underlige Ord at høre fra Chefen for dette Ministerium, thi i Ministeriet sidder jo 6 Medlemmer, som ere for Københavns Landbefæstning. Det er Fler-tallet af Ministeriet, selv om man regner den højtærede Konseilspræsident med til Modstanderne af Københavns Landbefæstning — det er mig indtil dette Øjeblik uklart, om han skal henregnes til den ene eller den anden Fløj af Ministeriet. Men dernæst sidder der i Ministeriet en Udenrigsminister, hvis Overbevisning det er, at Danmarks Neutralitetsstilling overfor Ulandet er nødvendig knyttet til Bevaringen af Københavns Landbefæstning eller de nuværende Værkers Erstatning med andre Landbefæstningsværker.

Det er da ogsaa saaledes, at da den højtærede Konseilspræsident havde forkyndt — til Glæde for „de 27“ —, at nu skulde Københavns Landbefæstning bort, vendte han sig til de tre andre Grupper, til hvilke Ministeriet støtter sig, og sagde stille til dem: Græd ikke, vær ikke for bekymrede, alting maa jo tages saadan lidt efter lidt, de Herrer have Fremtiden for sig, en Deling maa foregaa. Jeg tror, at dette var Tanken i den højtærede Konseilspræsidents Udvikling. Han stillede dem i Udsigt, at Afgørelsen i sin Tid kunde falde til Fordel for Landbefæstningen. (*Konseilspræsidenten*: Det er ikke sandt. Det har jeg ikke sagt et Ord om.) Jo, den højtærede Konseilspræsident sagde, at der var en Deling, at de Herrer havde Lov til at haabe og forskelligt andet. Vi kunne jo se det igennem Rigsdagstidenden, hvis det skulde interessere den højtærede Konseilspræsident. Det forekommer mig, at han paa dette Punkt som paa andre præsenterede for det høje Ting en overordentlig smuk Buket af Selvmodsigelser, Selvmodsigelser, som var elegant og behændigt anbragte, ikke alt for nær ved hinanden og med dæmpende Overgange, saa at man ikke let opdagede dem, men som alligevel fandtes i den højtærede Konseilspræsidents Tale, og som ganske naturligt maatte findes i den højt-